

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.587 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 11 april 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 10 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker vraagt de behandeling door een kamer met drie rechters.

1.2. Verzoeker motiveert niet waarom de behandeling van onderhavig beroep dient te gebeuren door drie rechters. Derhalve kan, gelet op artikel 39/10 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet ingegaan worden op het verzoek.

2. Verweerder doet ter zitting afstand van de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan uiteenzetting van middelen. De Raad bewilligt in de afstand.

3. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde een Rwandees staatsburger te zijn, afkomstig uit Nyamirambo (Kigali). Uw vader is een etnische Hutu, uw moeder is een etnische Tutsi. Kort na het losbarsten van de genocide op 6 april 1994 vertrok u, samen met uw familie naar Gitarama omdat het in Kigali niet veilig was voor uw moeder, gezien haar Tutsi-origine. Eind juni 1994 keerden jullie terug naar Kigali. Bij een controlepost van het RPF (Rwandees Patriottisch Front) werd uw vader echter gearresteerd door de militairen die hem als ‘interahamwe’ beschouwden, en werd hij opgesloten in de ‘Prison 1930’ in Kigali. Na de oorlog bleek jullie tweede familiehuus (in Kicukiro) bezet door een zekere Fred, die huur betaalde aan een hogere officier, James Kabarebe. Uw moeder probeerde bij de ‘nyumbakumi’ van Kicukiro en nadien bij de burgemeester van ‘Kigali Rural’ deze eigendom te recupereren, maar dat mislukte. Op aanraden van familieleden besloot zij deze zoektocht naar rechtsherstel te stoppen, uit schrik, om grotere problemen te voorkomen. Door een amnestiemaatregel van President Kagame werd uw vader in 2003 vrijgelaten, aangezien er na bijna 9 jaar in detentie geen enkel (strafrechtelijk) dossier bestond tegen uw vader. Na zijn vrijlating probeerde uw vader zijn ‘verloren eigendom’ in Kicukiro niet terug te winnen. Rond half maart 2005 werd uw vader echter opgeroepen om voor de gacaca te verschijnen. Daar werd hij door drie voor hem onbekende mannen en twee burens beschuldigd van moord tijdens de genocide. Uw vader bekende dat hij een ‘barrière’ had bemand in Gatare, maar ontkende met klem, dat hij ooit iemand had vermoord. Diezelfde avond werd uw vader thuis gearresteerd door drie gemaskerde militairen en naar een u onbekende plaats gebracht. Uw moeder ging uitleg vragen bij de plaatselijke autoriteiten, maar niemand kon haar helpen. Op 2 mei 2005 ontving uw vader een nieuwe convocatie om op de gacaca-bijkomst van 8 mei 2005 opnieuw te getuigen. U ging naar de voorzitter van de gacaca om uit te leggen dat uw vader was verdwenen, maar desondanks moest u dit persoonlijk komen uitleggen op de zitting van 8 mei 2005. De drie mannen die uw vader eerder hadden beschuldigd, waren ook die dag aanwezig, en uitten hun ongeloof toen u verhaalde over de verdwijning van uw vader. Diezelfde avond kwamen er drie militairen naar uw huis. U herkende onder hen twee mannen als de ‘onbekenden’ die uw vader tijdens de gacaca hadden beschuldigd. U werd meegenomen naar Gikondo, waar u in een container werd geplaatst. Daar kwam James Kabarebe u persoonlijk melden dat uw vader nog in leven was, maar dat u tegen hem moest getuigen tijdens de gacaca. Indien u zou weigeren, zou hij u en uw vader vermoorden. Na drie dagen foltering besloot u in te gaan op hun voorstel (om tegen uw vader te getuigen), waarop u werd vrijgelaten. Op 1 augustus 2005 kreeg u een convocatie om op 7 augustus 2005 te komen getuigen voor de gacaca. Uit schrik bracht uw moeder u, samen met uw zus en uw twee broers, naar uw tante in Kacyiru. Twee dagen later belde de huisvrouw uw tante met de boodschap dat uw moeder was gearresteerd. Hierop trok u naar de Brigade van Nyamirambo om uitleg te vragen over de verdwijning van uw moeder, maar de plaatselijke commandant had hier geen kennis van genomen, zo vertelde hij u. Ondertussen regelde uw oom, (T.) Joseph, uw visumdossier om het land te verlaten. U verliet Rwanda op 17 september 2005 vanuit Kigali met een vliegtuig van SN Brussels Airlines. Op 18 september 2005 kwam u aan in Brussel waar u door de Federale Politie de toegang tot België werd geweigerd wegens onduidelijk reismotief (zie verslagen van de Federale Politie met het nummer BN/5486/05, dd. 18 september 2005 en met het nummer PA/336/GC, dd. 19 september 2005, bijgevoegd in het administratief dossier). Op 19 september 2005 vroeg u in Zaventem asiel aan.”

4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères*

à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

5.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“ (...) Volgens uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal, zowel tijdens uw gehoor in dringend beroep (gehoorverslag dd. 13 oktober 2005, hierna DB) als tijdens uw gehoor ten gronde (gehoorverslag dd. 13 maart 2006, hierna TG), zou uw familie persoonlijk zijn vervolgd door James Kabarebe, chef d'Etat major de l'armée rwandaise, omdat hij na de oorlog in 1994 jullie familiehuis in Kicukiro in bezit nam en dit weigerde terug te geven (DB pp. 11-13 en TG p. 12). Er kan worden opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband in het geheel niet overtuigend zijn, gezien u uw verhaal onderbouwde met talrijke speculatieve en weinig aannemelijke verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk kan maken dat u en uw familie door James Kabarebe zouden worden vervolgd, omdat jullie zouden hebben getracht om het familiehuis terug in jullie bezit te krijgen.

Immers, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u en uw familie weinig verregaande pogingen hebben ondernomen om dit familiehuis terug in bezit te krijgen, zodat het onwaarschijnlijk is dat James Kabarebe u om deze reden zou viseren, zoals u suggereerde (TG p. 12). U verklaart tijdens het gehoor ten gronde dat uw moeder in een gesprek met de 'nyumbakumi' (van Kicukiro) te weten kwam dat hij niets voor haar kon doen en u preciseerde verder dat de burgemeester van Kigali Rurale weigerde haar te ontvangen om dit onderwerp te bespreken (TG p. 8). Op aanraden van de familie besloot uw moeder de zaak te laten vallen en heeft ze nadien nooit verdere pogingen ondernomen om het huis terug te krijgen (TG p. 8). Na zijn vrijlating in 2003 zou uw vader wel eens gaan praten zijn met de 'nyumbakumi' (van Kicukiro), aldus uw verklaringen, maar hij ondernam geen verdere stappen om het huis terug te krijgen, omdat dit 'te gevaarlijk' zou zijn geweest daar er 'belangrijke personen' (i.e. James Kabarebe) mee gemoeid waren (TG pp. 8-9).

Desondanks zou Generaal-Majoor Kabarebe, volgens uw verklaringen, uw vader hebben vervolgd via de gacaca op grond van valse beschuldigingen. Bij uw arrestatie op 8 mei 2005 herkende u immers twee militairen die zich tijdens de zittingen van de gacaca in maart 2005 en op 8 mei 2005 uitgaven als burgers en getuigen à charge (tegen uw vader) (TG p. 11). Deze militairen brachten u op 8 mei 2005 naar Gikondo, waar u met Generaal-Majoor Kabarebe werd geconfronteerd (TG p. 12). Hij zette u onder druk om tijdens de volgende zitting van de gacaca tegen uw vader te getuigen (TG p. 12). Op vraag van de interviewer van het Commissariaat-generaal waarom de op één na hoogste militair in Rwanda persoonlijk zoiets van u zou komen eisen, kon u niet overtuigend antwoorden. U verklaarde het 'niet precies' te weten, maar het zou wel iets te maken hebben met het huis in Kicukiro dat hij in zijn bezit had genomen (TG p. 12), hetgeen louter is gebaseerd op uw eigen vermoedens.

U probeerde dit verder te verklaren door te stellen dat uw moeder bij verschillende overheidsinstanties informatie ging vragen [over het familiehuis in Kicukiro], en dat James Kabarebe daar misschien wel kennis van had genomen (TG p. 13). Toen hierop werd tegengeworpen dat uw moeder al jaren (sinds 1994) geen enkele stap meer had ondernomen in deze context, antwoordde u, opnieuw hypothetisch, dat James Kabarebe misschien wel wachtte tot de gacaca van start gingen om zo definitief het huis in zijn bezit te krijgen (TG p. 13). U stelde verder dat uw vader na zijn vrijlating inderdaad geen stappen ondernam om het huis in Kicukiro terug te krijgen, maar dat zoiets natuurlijk niet betekent dat hij dit in de verdere toekomst niet zou kunnen doen (TG p. 13). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal opmerkte dat uw vader nooit zou zijn vrijgekomen uit de 'Prison 1930' indien James Kabarebe zich op een of andere manier bedreigd zou hebben gevoeld door uw vader, antwoordde u nogal ontwijkend dat zelfs president Kagame niemand in de gevangenis kan houden zonder dossier (TG p. 13). Dit strookt echter niet met uw eigen verklaringen tijdens uw gehoor

ten gronde, als zou James Kabarebe uw vader (onrechtmatig) hebben laten verdwijnen. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd (TG pp. 13-14), veranderde u gewoon uw eerdere stelling door te zeggen dat Kabarebe de macht heeft om te doen wat hij wil, en dat uw vader wel verdwenen is (TG p. 14). Dit indachtig, komt het heel onaannemelijk over als zou James Kabarebe uw vader willen vervolgen voor de gacaca om definitief het huis in Kicukiro in zijn bezit te krijgen.

Uiteindelijk verklaarde u dat uw moeder, uw twee broers en uw zus, die allen achterbleven in Rwanda, nu geen problemen meer hebben met de Rwandese autoriteiten (TG pp. 6-7). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom enkel u het land dan moest verlaten, en niet uw moeder en haar andere kinderen, kon u slechts ontwijkend antwoorden (TG p. 6). U stelde dat uw vader was verdwenen, waarna u, als oudste zoon, ook werd vervolgd (TG p. 6). U verklaarde verder dat uw moeder Tutsi is van etnische origine, waardoor zij niet veel problemen kent, en uw broers en uw zus nog te jong zijn om vervolgd te worden (TG p. 7). Volgens uw verklaringen werd uw moeder immers na ongeveer één maand in detentie vrijgelaten (TG p. 16). Gevraagd naar een reden voor haar vrijlating, antwoordde u dat zij misschien werd vrijgelaten omdat de militairen u niet meer vonden, of misschien wel omdat de gacaca voorbij was (TG p. 16). U vertelde enkel dat uw moeder werd gearresteerd omdat u thuis niet aanwezig was, en dat de militairen bij haar vrijlating geen enkele reden gaven voor deze vrijlating (TG p. 16). Ook toen de interviewer van het Commissariaat-generaal vroeg waarom uw familie nu geen problemen meer heeft in deze context (i.e. eigendomsproblematiek), antwoordde u heel ontwijkend. U stelde dat na de verdwijning van uw vader en uzelf, uw moeder, als vrouw alleen, niets meer kan ondernemen, waardoor ze haar ook met rust laten (TG p. 14), wat een weinig overtuigende uitleg vormt.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien ondermijnd na grondige studie van uw visumdossier, dat door het Commissariaat-generaal werd verkregen van de Belgische Ambassade in Kigali (waarvan een kopie is bijgevoegd in het administratief dossier). Uit dit dossier blijkt dat op 4 augustus 2005 een visum werd aangevraagd op naam van Janvier Ntakirutimana en werd afgeleverd op 16 september 2005 (met het nummer BNL6714269). De handtekening op het visumformulier stemt duidelijk overeen met de handtekening die u plaatste op de Bijlage 25. Bij deze aanvraag ("Demande de visa Schengen") werden volgende documenten in bijlage teruggevonden: een overzicht van de financiële verrichtingen van François Twagirayezu van 2 maart 2005 tot 30 juni 2005 (afgeleverd door de Banque de Commerce, de Développement et d'Industrie S.A. in Kigali op 21 juli 2005); een verbintenis tot tenlastelegging van Lambert Musoni voor Janvier Ntakirutimana (opgemaakt door het gemeentebestuur van Tienen op 15 maart 2005); een kopie van de identiteitskaart van Lambert Musoni (met het nummer 148 0070781 64); drie loonbonnen (voor de maanden januari, februari en maart 2005) van Lambert Musoni; een eensluidend uittreksel inzake de gezinssamenstelling van Lambert Musoni (opgemaakt door de burgerlijke stand te Tienen op 12 april 2005); een brief van Lambert Musoni aan Janvier Ntakirutimana (dd. 18 april 2005); een attest van onderdak van Lambert Musoni voor Janvier Ntakirutimana (opgemaakt door de gemachtigde ambtenaar te Tienen op 19 april 2005); een kopie van het overzicht van de personenbelasting en aanvullende belastingen van Lambert Musoni van het aanslagjaar 2003; drie loonbonnen (voor de maanden januari, februari en maart 2005) van Chantal Mutamuliza; een kopie van het "visa Schengen" (met het nummer BNL6714269) op naam van Janvier Ntakirutimana; een kopie van de reisverzekering op naam van Janvier Ntakirutimana (opgemaakt door SORAS in Kigali op 15 september 2005); een inschrijvingsbewijs aan de UNILAK op naam van Janvier Ntakirutimana (dd. 5 september 2005); een officiële toestemming tot reizen van François Twagirayezu en Julienne Kalimba voor Janvier Ntakirutimana (dd. 18 april 2005 te Kigali, gelegaliseerd op 21 april 2005); een brief van François Twagirayezu (ongedateerd); een document voor toestemming van jaarlijkse vakantie voor Janvier Ntakirutimana (dd. 3 augustus 2005); een attestation de service op naam van Janvier Ntakirutimana (opgemaakt door l'Entreprise Rutagarama Fidèle in Kigali op 15 januari 2005; een engagement sur l'honneur om het Belgisch grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum

(dd. 4 augustus 2005); een geboorteakte op naam van Janvier Ntakirutimana (met het nummer 0004165, opgemaakt te Nyamirambo op 12 april 2005, gelegaliseerd op 21 april 2005).

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal tijdens uw gehoor ten gronde zou uw oom, na de arrestatie van uw moeder op 3 augustus 2005 het besluit hebben genomen dat het voor u niet meer veilig was in Rwanda, waardoor hij uw vlucht uit het land begon voor te bereiden (TG pp. 5-6 en p. 17). U verklaarde tot twee keer toe uitdrukkelijk dat u pas vanaf augustus 2005 voor het eerst kennis nam van de idee om Rwanda te verlaten (TG pp. 5-6 en p. 18). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat u reeds op 21 april 2004 een visum had aangevraagd bij de Belgische Ambassade in Kigali. Deze aanvraag zou op 25 april 2005 zijn geweigerd (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier).

In uw visumdossier zijn bovendien verschillende documenten terug te vinden die moeilijk verenigbaar zijn met het door u voorgebrachte asielrelaas.

Wanneer u door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met de documenten afkomstig van Lambert Musoni, waaruit blijkt dat reeds stappen werden ondernomen tot het bekomen van een visum op 15 maart 2005, verklaarde u tot vier keer toe "van niets te weten" (TG p. 20). U verklaarde zelfs deze Lambert Musoni totaal niet te kennen (TG p. 23). Nochtans verklaarde u ten aanzien van de Federale Politie van Zaventem bij aankomst dat Lambert Musoni uw oom was, die u in de luchthaven zou opwachten (zie bovenvermelde verslagen van de Federale Politie van Zaventem). Uw bewering dat uw oom, Twagirayezu Joseph, u had opgedragen bij aankomst te verklaren dat Lambert Musoni u deze documenten had opgestuurd, is weinig afdoende.

Tijdens uw gehoor ten gronde verklaarde u in 2001 te zijn afgestudeerd, en dat u geen ambitie had om verder te studeren, tenzij een verdere bijscholing 'elektriciteit' (TG p. 18). Wanneer u uw inschrijving aan de UNILAK (Université Laïque Adventiste de Kigali) van 5 september 2005 werd voorgelegd, vertelde u dat u daar niets mee te maken had, dat uw oom misschien wel geld betaalde om dit document te bemachtigen (TG p. 20).

Ook wanneer u werd geconfronteerd met de (gelegaliseerde) toestemming van uw ouders om te reizen (dd. 18/21 april 2005), verklaarde u van niets te weten (TG p. 20). Op vraag van de interviewer van het Commissariaat-generaal hoe uw vader een dergelijk document kon ondertekenen op 18 april 2005 indien hij daadwerkelijk sinds maart 2005 was verdwenen, aldus uw verklaringen, stelde u enkel "het ook niet te begrijpen", dat u geen kennis heeft van het visumdossier omdat uw oom alles regelde (TG p. 21), wat echter bezwaarlijk als verklaring kan dienen. Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal opwierp dat er sterke aanwijzingen bestaan dat deze visumprocedure reeds was gestart vooraleer uw vader problemen kreeg (zie de verbintenis tot tenlastelegging van Lambert Musoni van 15 maart 2005), vertelde u dat uw vader altijd problemen had, zodat hij misschien wel dacht dat u ook problemen zou krijgen (TG p. 21), wat toch een vaag en hypothetisch, en als dusdanig een weinig overtuigend antwoord vormt.

Eerder tijdens uw gehoor ten gronde verklaarde u dat uw professionele activiteiten enkel uit tijdelijke en informele opdrachten bestond (TG p. 4). U zou dan regelmatig voor een zekere 'John' hebben gewerkt, van wie u echter de volledige naam niet kende (TG p. 4). Toen u op het einde van hetzelfde gehoor ten gronde werd gevraagd naar de "Entreprise Rutagarama Fidèle" (waarvan twee documenten in uw visumdossier zijn terug te vinden), verklaarde u dit niet te kennen, dat u geen vast werk had en dat u dan ook van niets weet (TG p. 21). U verklaarde verder dat u daar nooit had gewerkt en deze documenten "gefabriceerd" werden om een visum te verkrijgen (TG p. 22).

Wanneer u tot slot naar een reactie werd gevraagd omtrent de financiële verrichtingen van uw vader, François Twagirayezu, tussen 2 maart 2005 en 30 juni 2005 (zoals deze blijken uit de afschriften aanwezig in uw visumdossier), verklaarde u enkel te weten dat uw vader in maart 2005 verdween, waardoor u over deze afschriften niets weet (TG p. 22).

U verklaarde dat u zelf nooit enig document invulde, maar enkel (ingevulde) documenten ondertekende op de Belgische Ambassade in Kigali (TG p. 22). U vertelde nog dat u niet zelf uw visumdossier hebt samengesteld, dat uw oom alles

regelde maar u niet weet hoe hij dat deed (TG p. 23). U probeerde uw onwetendheid in deze context verder te verklaren door te stellen dat er veel corruptie is in Rwanda, en dat alles wat met uw vertrek te maken heeft, door uw oom werd geregeld (TG p. 23). Een dergelijke uitleg is echter niet afdoende.

Tevens kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u, in het licht van uw ingeroepen vrees voor vervolging, pas asiel aanvraagde op de luchthaven in Zaventem op 19 september 2005, nadat u op 18 september 2005 werd geweigerd aan de grens wegens onduidelijk reismotief en u werd ondergebracht in het Inad-centrum in afwachting van uw latere terugdrijving. Wanneer u door de Federale Politie van Zaventem op 18 september 2005 werd ondervraagd over uw reismotief stelde u naar België te komen om uw oom, Musoni Lambert, op te zoeken en er uw vakantie door te brengen, maar liet u uw "vrees voor vervolging" ten aanzien van de autoriteiten van uw land van oorsprong in het geheel onvermeld (zie bevindingen van de Federale Politie in bovenvermeld verslagen).

Behoudens uw Rwandees paspoort (met het nummer PC024458, afgegeven op 28 januari 2005 in Kigali, geldig tot 28 januari 2010), legde u zelf geen andere documenten voor. Dit document kan enkel als bevestiging van uw identiteit en uw afkomst dienen, wat echter niet door het Commissariaat-generaal in twijfel worden getrokken. (...)"

5.2. Aangaande de poging tot verwerving van een huis van verzoekers familie door James Kabarebe en de pogingen tot revindicatie door zijn familie, verklaart verzoeker dat:

- enkel zijn ouders deze poging tot revindicatie konden ondernemen;
- zijn vader sinds 1994 gedurende negen jaar gedetineerd werd tijdens welke periode hij zijn rechten niet kon uitoefenen;
- zijn moeder wel degelijk pogingen heeft ondernomen om het huis terug te vorderen maar dat zij als Tutsi-vrouw haar poging om het eigendomsrecht terug te krijgen moest staken gezien het gevaar voor haar eigen leven;
- het eigendomsrecht in Rwanda niet gewaarborgd wordt, nu vaststaat dat het meest fundamentele recht – het recht op leven – met de voeten wordt getreden;
- zelfs indien het eigendomsrecht voldoende zou beschermd zijn, verzoekers familie niets kon doen omdat zij stuk voor stuk gearresteerd werden en zelfs doodsb bedreigingen ontvingen;
- James Kabarebe ten tijde van de inname van het familiehuis in Kicukiro nog geen hoge rang in het leger had;
- het duidelijk is dat James Kabarebe zich van laakbare praktijken bedient aangezien hij één van de kopstukken is in de grondstoffen- en diamanthandel;
- verzoeker legitimiteit moest verlenen aan de beschuldigingen ten aanzien van zijn vader en dat de aanleiding daartoe het familiehuis was;
- het voor James Kabarebe veel gemakkelijker was om verzoekers vader te treffen eens de gacaca van start was gegaan omdat de legitimiteit van deze rechtbank niet in twijfel wordt getrokken;
- verzoeker niet op de hoogte werd gebracht door de militairen van de vrijlating van zijn moeder.

Inzake zijn visumdossier stelt verzoeker dat:

- hij niet veel afwist van een visumaanvraag op 15 maart 2006 (*sic*) maar dit kan hem niet ten laste worden gelegd aangezien hij eveneens in het bezit kwam van een identiteitskaart zonder te weten dat deze voor hem was aangevraagd;
- het aannemelijk is dat verzoeker, die zijn vader zou moeten vertegenwoordigen of diens belangen verdedigen en uiteindelijk moest getuigen in diens plaats, voorbereid werd om Rwanda te verlaten;
- zijn verklaring bij aankomst in België dat hij naar zijn vermeende oom Lambert M. zou gaan, werd ingegeven uit angst om onmiddellijk naar Rwanda te moeten terugkeren;
- het vooruitziend was van verzoekers oom om in het belang van verzoeker een visum aan te vragen aangezien de familie reeds sinds 1994 problemen hadden omwille van het familiehuis. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift tot voortzetting een "*attestation de non créance*".

5.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 april 2005 een visumaanvraag deed voor België, dewelke hem op 25 april 2005 geweigerd werd (zie inhoud stuk 26).

Verzoeker deed op 4 augustus 2005 een nieuwe visumaanvraag die op 16 september 2005 werd ingewilligd. Ter staving van deze visumaanvraag bracht verzoeker blijkens de bestreden beslissing documenten bij van zijn vader François T. , met name een officiële toestemming van 18 april 2005 om te reizen, die gelegaliseerd werd op 21 april 2005, en een overzicht van de financiële verrichtingen die zijn vader deed van 2 maart 2005 tot 30 juni 2005 (zie inhoud stuk 25; stuk 4, p. 20-23). Verzoeker legde blijkens de bestreden motivering, dewelke steun vindt in het administratief dossier (stuk 4, p.20-23), tevens vage en incoherente verklaringen af ter verantwoording van de stukken die gebruikt werden teneinde het visum te bekomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, wiens paspoort werd afgeleverd op 28 januari 2005, sinds april 2005 inspanningen deed om een visum voor België te verkrijgen. De documenten inzake zijn vaders bankverrichtingen en het document van 18 april 2005 waarbij verzoekers vader hem de toestemming gaf om te reizen, ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers relaas dat zijn vader sinds half maart 2005 verdwenen is. Het is immers niet geloofwaardig dat zijn vader enerzijds half maart 2005 werd gearresteerd en zich op een onbekende plaats bevindt, doch anderzijds wel tijdens dezelfde periode in de mogelijkheid zou zijn bankverrichtingen te doen en een reisattest voor zijn zoon te tekenen.

De bestreden beslissing oordeelt terecht dat het merkwaardig is dat verzoeker, gelet op zijn beweerde vrees voor vervolging en de voorbereidingen om hem uit Rwanda te laten ontsnappen, bij aankomst in België niet onmiddellijk asiel vroeg. De stelling in het verzoekschrift dat hij bij aankomst in België verklaarde naar zijn oom te gaan uit vrees om teruggestuurd te worden is te dezen dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker maakt evenmin geloofwaardig dat hij en/of zijn ouders in de negatieve aandacht zouden staan van de Rwandese overheden, *in casu* James Kabarebe. Indien de inzet van het geschil tussen verzoekers familie en James Kabarebe zijn grondslag zou vinden in een conflict over het eigendomsrecht van een huis, is het niet aannemelijk dat Kabarebe, gelet op diens hoge positie binnen de Rwandese maatschappij, enerzijds verzoekers vader zou vrijlaten in 2003 maar anderzijds, in eigen persoon, een hele constructie zou opzetten om verzoekers vader of verzoeker voor de gacaca te laten verschijnen, met inbegrip van een ontvoering van verzoekers vader, de gedwongen medeneming van verzoeker zelf, gevolgd door een persoonlijk bezoek van James Kabarebe en de ontvoering van zijn moeder. Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij inzake de oproepingen ten aanzien van zijn vader en hemzelf om voor de gacaca's te verschijnen. Zijn beschouwingen inzake eigendomsrechten en revindicatie zijn te dezen niet dienstig ter weerlegging van de bestreden motivering. Ten overvloede merkt de Raad op dat, waar verzoeker aanhaalt dat zijn moeder omwille van haar Tutsi-origine het eigendomsrecht niet kon opeisen, dit strijdig is met het gegeven dat na de gebeurtenissen in 1994, het RPF van Paul Kagame (een Tutsi) aan de macht kwam en zij aldus geen vrees diende te hebben omwille van haar Tutsi-origine. Het "*attestation de non créance*" , dat bovendien in kopie werd bijgebracht hetgeen de authenticiteit ondergraaft, dateert van 1986 en is derhalve niet dienstig ter weerlegging van voormelde vaststellingen.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6. Verzoeker brengt geen elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve kan aan verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen mede in acht genomen (zie sub 5.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.